

HNĚV BOHŮ

Rick Riordan

FRAGMENT

KRONIKA CARTERA KANEA HNĚV BOHŮ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Rick Riordan – Bohové Olympu – Proroctví

Christopher Paolini – Eragon

Michaela Burdová – Poselství jednorozců – Strážci dobra

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Iva Hlaváčková – Diamantová cesta

Rick Riordan

Kronika Cartera Kanea – Hněv bohů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HNĚV
BOHŮ

HNĚV BOHŮ

FRAGMENT

*Pro Connera a Maggii, skvělý sourozenecký tým
rodiny Riordanů*

Obsah

1. Zábava se spontánním vznícením	11
2. Zkrotíme třítunového kolibříka	22
3. Zmrzlinář plánuje naši smrt	32
4. Narozeninová pozvánka na soudný den	45
5. Naučím se nenávidět hovnivály.	61
6. Málem mě zabije pítko pro ptáky	73
7. Dar od psohlavce	83
8. Všeobecné zpoždění na stanici Waterloo (za toho obřího paviána se omlouváme)	95
9. Výškově omezený výlet do Ruska	115
10. Setkání se starým rudým kamarádem	127
11. Carter provede neslýchanou pitomost (což nikoho nepřekvapí)	142
12. Zvládnou tajnou jménologii.	154
13. Démon mi proleze nosem	175
14. V hrobce Zii Rašídové	188
15. Velbloudi jsou nepříjemní	198
16. ... ale ne tak nepříjemní jako Římané.	209
17. Menšíkov a jeho chaotické vražedné komando	231
18. Hazard v předvečer soudného dne	246
19. Pomsta boha losů	260
20. Návštěva v domově vstřícné hrošice	275

21. Kupujeme si čas	291
22. Přátelé, kde je nečekáš	311
23. Rozjedeme divoký domácí mejdan	326
24. Slibuju nemožné	334
POZNÁMKA AUTORA	348
SLOVNÍČEK.....	349

VAROVÁNÍ

Toto je přepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kaneovi se mi poprvé přihlásili v nahrávce, kterou jsem dostal loňského roku a přepsal ji jako Rudou pyramidu. Tento druhý záznam dorazil na mou adresu krátce po vydání knihy, takže můžu předpokládat, že mi Kaneovi věří a svěřují mi pokračování svého příběhu. Pokud je tato druhá nahrávka pravdivý záznam, nedá se vývoj událostí popsat jinak než jako děsivý. V zájmu Kaneových a celého světa doufám, že následující příběh je jen vymyšlený. Jinak jsme všichni v pořádné bryndě

1. Zábava se spontánním vznícením

C
A
R
T
E
R

Tady Carter.

Poslyš, nemáme čas na dlouhé úvody. Musím tenhle příběh vypovědět rychle, jinak je s námi se všemi konec.

Pokud jsi neslyšel naši první nahrávku, tak... no, s radostí tě do našich trablů zasvětím: po našem světě si volně běhají egyptští bohové, snaží se je zastavit banda mágů zvaných Dům života, všichni mě a Sadii nenávidí a obří had se chystá spolknout slunce a zničit svět.

[Au! Za co to bylo?]

Sadie mě právě praštila. Že prý tě moc vyděsím. Mám zařadit zpátečku, zacouvat a začít od začátku.

Fajn. Ale osobně si myslím, že by ses *měl* děsit.

Účelem téhle nahrávky je vylíčit, co se doopravdy děje a jak se to všechno pokazilo. Uslyšíš o nás spoustu nesmyslů od spousty lidí, ale za ty mrtvé vážně nemůžeme. Ani za to s tím hadem. No... aspoň ne přímo.

Všichni mágové světa se *musí* spojit. Jinak nemáme šanci.

Takže tady je ten příběh. Rozhodni se sám. Všechno to začalo, když jsme podpálili Brooklyn.

Mělo to být jednoduché: vklouznout do Brooklynského muzea, vypůjčit si jistý egyptský artefakt a zmizet tak, aby nás nechytily.

Ne, loupež to nebyla. Tu věc jsme pak chtěli vrátit. Ale asi jsme vypadali dost podezřele: čtyři děti v černých úborech nindžů na střeše muzea. Jo, a k tomu pavián, taky převlečený za nindžu. *Rozhodně* podezřelá banda.

Ze všeho nejdřív jsme poslali naše učedníky Jas a Walta otevřít boční okno. Khufu, Sadie a já jsme se mezitím vypravili prozkoumat velkou skleněnou kupoli uprostřed střechy, což měla být naše úniková cesta.

Jenže nevypadala moc nadějně.

Bylo už dlouho po setmění a muzeum mělo být zavřené. Ale kupole zářila. Uvnitř, o dvanáct metrů níž, v plesovém sále velikém jako letištní hangár, korzovaly a tančily stovky lidí ve smokinzích a večerních šatech. Hrál tam orchestr, ale hudbu jsem neslyšel, protože mi v uších hučel vítr a zuby mi cvakaly. V tom lněném pyžamovém úboru jsem mrzl.

Mágové by měli nosit len, protože tento materiál nepřekáží magii. V egyptské poušti, kde nebývá zima a deštivo, je to nejspíš výborná tradice. V březnu v Brooklynu málem sebevražda.

Mé sestře Sadii zima zřejmě nevadila. Rozebírala zámky kupole a pobrukovala si do rytmu něčeho ze svého iPodu. No vážně – co je to za zloděje, který si přinese na vloupačku do muzea vlastní hudební doprovod?

Byla oblečená stejně jako já, až na ty vojenské boty. V blond vlasech měla červený melír – fakt nenápadný na tajnou misi. Díky modrým očím a světlé pleti se mi ani trochu nepodobala, což nám oběma vyhovovalo. Vždycky byla výhoda moct tvrdit, že ta bláznivá holka vedle mě není moje sestra.

„Říkalas, že muzeum bude prázdné,“ postěžoval jsem si.

Sadie mě neslyšela, dokud jsem jí nevytáhl sluchátka z uší a nezopakoval to.

„No, *mělo* být prázdné.“ Nepřiznala by to, ale po třech měsících ve Spojených státech už ztrácela britský přízvuk. „Podle webových stránek zavírá v pět. Jak jsem měla vědět, že tu bude svatba?“

Svatba? Podíval jsem se dolů a viděl, že má pravdu. Některé ženy na sobě měly narůžovělé šaty družiček. Na jednom stole trůnil veliký bílý patrový svatební dort. Dvě skupiny hostů zvedly ženicha a nevěstu na židlích a nesly je sálem k sobě, kolem se rojili jejich přátelé, tancovali a tleskali. Celé to vypadalo, jako by se schylovalo k čelní srážce nábytku.

Khufu zaťukal na sklo. Ani v tom černém úboru nedokázal splynout s tmou kvůli zlatému kožichu, nemluvě o pestrobarevném nose a zadku.

„Agh!“ zavrčel.

Protože byl pavián, mohlo to znamenat cokoli od *Koukejte, tam dole je jídlo přes To sklo je ale špinavé až po Hele, ti lidi ale dělají s těmi židlemi pitomosti*.

„Khufu má pravdu,“ přitakala Sadie. „Tou oslavou bez povšimnutí neproklouzneme. Leda tak předstírat, že jsme údržbáři –“

„Jasně,“ uchechtl jsem se. „„Pardon, prosím. Jenom tudy prone-seme třítunovou sochu. S dovolením ji vyvlečeme střechou ven. Nenechte se rušit.““

Sadie obrátila oči v sloup. Vytáhla hůlku – zahnutý kus slonoviny s vyrytými nestvůrami – a namířila ji na spodní část kupole. Zlatý hieroglyf se rozzářil a poslední zámek odskočil.

„No, proč to vlastně otvírám,“ zakabonila se, „když tudy neodejdeme? Nemůžeme prostě zmizet stejnou cestou, jakou jsme vlezli dovnitř – tím bočním oknem?“

„Už jsem ti to říkal. To socha je *obrovská*. Tamtudy neprojde. Navíc ty pasti –“

„A co to zkusit znova zítra v noci?“ navrhl.

Zavrtěl jsem hlavou. „Zítra se celá výstava sbalí a přestěhuje se jinam.“

Povytáhla obočí svým známým protivným způsobem. „Kdyby nás tak někdo dřív *upozornil*, že tu sochu musíme ukrást –“

„Nech to být.“ Věděl jsem, kam ten rozhovor povede. Nepomůže nám, když se budeme se Sadií celou noc hádat na střeše. Jasně, měla pravdu. Nevaroval jsem ji dost brzo. Ale, sakra – neměl jsem zrovna spolehlivé zdroje. Až po týdnech žádostí o pomoc

jsem ve snu konečně dostal radu od kámoše, sokolího boha Hora: *Jo, mimochodem, už jsem ti řekl o tom artefaktu, cos chtěl? O tom, co může být klíčem k záchraně světa? No, tak ten posledních třicet let trčí tamhle kousek touhle ulicí v Brooklynském muzeu, ale zítra se stěhuje do Evropy, tak sebou hoďte! Máte pět dní na to, abyste zjistili, jak ho použít, jinak je s námi se všemi konec. Hodně štěstí!*

Mohl jsem mu vynadat, proč mi to neřekl dřív, ale nemělo to smysl. Bohové promluví jen tehdy, když se jim chce, a o smrtelném čase nemají moc ponětí. Vím to, protože jsem měl Hora před několika měsíci přímo v hlavě. Ještě mi po něm zbylo pár zlovyků – občas mám třeba sto chutí lovit myši nebo vyzývat lidi k boji na život a na smrt.

„Držme se prostě plánu,“ prohlásila Sadie. „Vlezeme dovnitř bočním oknem, najdeme sochu a necháme ji proplout sálem. Co s tou svatbou, to se vytříbí po cestě. Možná nějak odlákáme pozornost.“

Zamračil jsem se. „Odlákáme pozornost?“

„Cartere, neboj se,“ domlouvala mi. „Dopadne to výborně. Lepší nápad stejně nemáš, co?“

Problém byl v tom, že jsem ho vážně neměl.

Člověk by řekl, že magie všechno zjednoduší. Ve skutečnosti ale věci spíš zkomplikuje. Vždycky se najde milion důvodů, proč to nebo ono kouzlo v nějaké situaci nefunguje. Nebo ho překazí jiná magie – jako ta ochranná kouzla tady v muzeu.

Nevěděli jsme, kdo je nastražil. Možná se mezi personálem skrýval mág, což by nebylo nic zvláštního. I náš táta používal doktorát z egyptologie jako krytí k tomu, aby získal přístup k artefaktům. A Brooklynské muzeum mělo navíc největší sbírku magických egyptských svitků na světě. To proto se strýc Amos usídlil v Brooklynu. Spousta mágů by mohla mít důvod hlídat poklady muzea a nastražit léčky.

Ať to bylo, jak chtělo, dveře a okna chránily dost nepříjemné kletby. Nedokázali jsme otevřít magický portál do expozice ani přimět donáškové vešebty – kouzelné hliněné sochy, které nám sloužily v knihovně –, aby nám opatřily, co potřebujeme.

Museli jsme se horko těžko dostat dovnitř a zase ven. A pokud uděláme chybu, těžko říct, jaké prokletí rozpoutáme: hlídací nestvůry, morové rány, požár, výbušné oslíky (nesměj se, ti jsou strašní).

Jediný nezabezpečený východ byla kupole nad sálem. Zřejmě neměli strach, že by zloději nechali exponáty vyplout otvorem dvánáct metrů vysoko. Nebo tam možná nějaká léčka *byla*, ale tak dobře utajená, že jsme ji neobjevili.

Každopádně jsme to museli zkusit. Na ten lup – pardon, *půjčku* – nám zbýval jen dnešní večer. A pak pět dní na zjištění, jak tu věc použít. Miluju šibeniční termíny.

„Tak jdeme do toho a vymyslíme něco po cestě?“ zeptala se Sadie.

Shlédl jsem na svatební společnost a doufal, že jí ten slavnostní večer nezkazíme. „Asi jo.“

„Výborně,“ přikývla Sadie. „Khufu, ty zůstaň tady a hlídej. Až nás uvidíš, jak se blížíme, otevřeš kupoli, ano?“

„Agh!“ přisvědčil pavián.

Zabrnělo mě v zátylku. Něco mi říkalo, že tahle loupež nebude žádná zábava.

„Jdeme,“ zavelel jsem. „Podíváme se, jak si vedou Jas a Walt.“

Spustili jsme se na římsu u druhého patra, ve kterém byly umístěny egyptské sbírky.

Jas a Walt postupovali výborně. Lepicí páskou připevnili kolem okrajů okna čtyři sošky Horových synů a namalovali na sklo hieroglyfy proti prokletím a poplašenému zařízení smrtelníků.

Když jsme se Sadií přistáli vedle nich, vypadalo to, že jsou uprostřed vážné diskuse. Jas držela Walta za ruce. Překvapilo mě to, ale Sadii ještě víc. Vykvikla, jako když se šlápne na myš.

[Ale jo, vykvikla jsi. Já u toho *byl*.]

Co jí na tom vadilo? No, hned po Novém roce, když jsme společně vypustili náš amulet *džed*, abychom přivolali děti s magickým potenciálem, Jas a Walt přišli jako první. Trénovali s námi už sedm týdnů, déle než všechny ostatní kluci a holky, takže jsme je docela dobře poznali.